

(14)

(تجليات)

صحيفة الله المهيمن القيوم
هو السامع من افقه الاعلى

شهد الله انه لا اله الا هو و الذى اتى انه هو السر المكنون و الرمز المخزون و الكتاب الاعظم للامم و سماء الكرم للعالم و هو الآية الكبرى بين الورى و مطلع الصفات العليا فى ناسوت الانشاء به ظهر ما كان مخزونا فى ازل الازال و مستورا عن اولى الابصار انه هو الذى بشرت بظهوره كتب الله من قبل و من بعد من اقر به و بآياته و بيناته انه اقر بما نطق به لسان العظمة قبل خلق الارض و السماء و قبل ان يظهر ملكوت الاسماء به ماج بحر العلم بين الانام و جرى فرات الحكمة من لدى الله مالك الايام طوبى لبصير شهد و راي و لسميع سمع ندائه الاحلى و ليد اخذة الكتاب بقوة ربها سلطان الآخرة و الاولى و لسريع سرع الى افقه الاعلى و لقوى ما اضعفته سطوة الامراء ووضوءاء العلماء و ويل لمن انكر فضل الله و عطائه و رحمته و سلطانه انه ممن انكر حجة الله و برهانه فى ازل الازال و نعيما لمن نبذ اليوم ما عند القوم و اخذ ما امر به من لدى الله مالك الاسماء و فاطر الاشياء الذى اتى من سماء القدم بالاسم الاعظم و بسلطان لا تقوم معه جنود الارض يشهد بذلك ام الكتاب فى اعلى المقام يا على قبل اكبر انا سمعنا ندائك مرة بعد مرة اجبناك بما لا تعادله انكار العالم و يجد منه المخلصون عرف بيان الرحمن و العشاق نفحات الوصال و العطشان خريير كوثر الحيوان طوبى لمن فاز به و وجد ما توضع فى هذا الحين من يراعة الله المهيمن العزيز الوهاب نشهد انك اقبلت و قطعت السبيل الى ان وردت و حضرت و سمعت نداء المظلوم الذى سجن بما اكتسبت ايدي الذين كفروا بآيات الله و برهانه و انكروا هذا الفضل الذى به انارت الآفاق طوبى لوجهك بما توجه و لاذنك بما سمعت و للسانك بما نطق بثناء الله رب الارباب نسئل الله ان يجعلك علما لنصرة امره و يقربك اليه فى كل الاحوال و نذكر اولياء الله وا حباؤه هناك و تبشرهم بما نزل لهم من ملكوت بيان ربهم مالك يوم الحساب ذكرهم من قبلى و نورهم بانوار نير بيانى ان ربك هو العزيز الفضال يا ايها الناطق بثنائى اسمع ما قاله الظالمون فى ايامى منهم من قال انه ادعى الربوبية و منهم من قال انه افترى على الله و منهم من قال انه ظهر للفساد تبالهم و سحقالهم الا انهم من عبدة الاوهام

انا اردنا ان نبذل اللغة الفصحى ان ربك هو المقتدر المختار اراده انكه بلسان پارسى نطق نمائيم كه شايد اهل ايران طرا بيانات رحمن را بشنوند و بيايند و بيايند

تجلی اول که از آفتاب حقیقت اشراق نمود معرفت حق جل جلاله بوده و معرفت سلطان قدم حاصل نشود مگر بمعرفت اسم اعظم اوست مکلم طور که بر عرش ظهور ساکن و مستویست و اوست غیب مکنون و سر مخزون کتب قبل و بعد الهی بذکرش مزین و بثنایش ناطق به نصب علم العلم فی العالم و ارتفعت رایة التوحید بین الامم لقاء الله حاصل نشود مگر بلقاء او باو ظاهر شد آنچه که ازل الا زال مستور و پنهان بوده انه ظهر بالحق و نطق بکلمة انصعق بها من فی السموات و الارض الا من شاء الله ایمان بالله و عرفان او تمام نشود مگر بتصدیق آنچه از او ظاهر شده و همچنین عمل بانچه امر فرموده و در کتاب از قلم اعلی نازل گشته منغمسین بحر بیان باید در کل حین باوامر و نواهی الهی ناظر باشند اوامرش حصن اعظمست از برای حفظ عالم و صیانت امم نورا لمن اقر و اعترف و نارا لمن ادبر و انکر

تجلی دوم استقامت بر امر الله و حبه جل جلاله بوده و آن حاصل نشود مگر بمعرفت کامل و معرفت کامل حاصل نشود مگر باقرار بکلمه مبارکه یفعل ما یشاء هر نفسی باین کلمه علیا تمسک نمود و از کوثر بیان مودع در ان آشامید او خود را مستقیم مشاهده نماید بشأنیکه کتب عالم او را از ام الكتاب منع نکند حبذا هذا المقام الاعلی و الرتبة العلیا و الغایة القصوی یا علی قبل اکبر در پستی مقام معرضین تفکر نما کل بکلمه انه هو محمود فی فعله و مطاع فی امره ناطقند مع ذلک اگر بقدر سم ابره مخالف نفس و هوی ظاهر شود اعراض نمایند بگو بر مقتضیات حکمت بالغه الهیه احدی آگاه نه انه لو یحکم علی الارض حکم السماء لیس لاحد ان یعترض علیه هذا ما شهد به نقطة البیان فیما انزله بالحق من لدی الله فالتق الاصباح

تجلی سوم علوم و فنون و صنائع است علم بمنزله جناح است از برای وجود و مرققات است از برای صعود تحصیلش بر کل لازم و لکن علومیکه اهل ارض از ان منتفع شوند نه علومیکه بحرف ابتدا شود و بحرف منتهی گردد صاحبان علوم و صنائع را حق عظیم است بر اهل عالم یشهد بذلک ام البیان فی المآب نعیماً للسامعین فی الحقیقه کنز حقیقی از برای انسان علم اوست و اوست علت عزت و نعمت و فرح و نشاط و بهجت و انبساط کذلک نطق لسان العظمة فی هذا السجن العظیم

تجلی چهارم در ذکر الوهیت و ربوبیت و امثال آنست اگر صاحب بصر در سدره مبارکه ظاهره و اثمارش نظر نماید انها تغنیه عن دونها و یعترف بما نطق به مکلم الطور علی عرش الظهور

یا علی قبل اکبر ذکر الناس بآیات ربک و عرفهم صراطه المستقیم و نبأه العظیم بگو ای عباد اگر از اهل عدل و انصافید تصدیق مینمائید آنچه را که از قلم اعلی جاری شده اگر اهل بیانیید بیان پارسی شما را راه نماید و کفایت کند و اگر اهل فرقانید در تجلی و ندای سدره از برای ابن عمران تفکر نمائید سبحان الله گمان آنکه عرفان در ظهور حق کامل و بالغ شده و بغایت قصوی رسیده حال معلوم میشود عرفان نزد معرضین تنزل نموده و نا بالغ مانده یا علی آنچه از شجر پذیرفتند از سدره وجود نمی پذیرند بگو ای اهل بیان از روی نفس و هوی تکلم نمائید اکثر احزاب عالم مقرند بکلمه مبارکه که از شجر ظاهر شد لعمر الله اگر ذکر میسر نبود هر گز اینمظلوم بانچه سبب اضطراب و هلاکت جهال است تکلم نمینمود در اول بیان در ذکر ذکر من یتظهره الله جل ظهوره میفرماید الذی ینطق فی کل شأن اننی انا الله لا اله الا انا رب کل شیء و ان ما دونی خلقی ان یا خلقی ایای فاعبدون و همچنین در مقام دیگر عند ذکر من یتظهر میفرماید اننی انا اول العابدین حال باید در عابد و معبود تفکر نمود شاید عباد ارض بقطره از بحر عرفان فائز گردند و مقام ظهور را ادراک نمایند انه ظهر و نطق بالحق طوبی لمن اقر و اعترف و ویل لكل منکر بعید

یا ملاً الارض اسمعوا نداء السدرة التي احاط علی العالم ظلها و لا تكونوا من جبابرة الارض الذین انكروا ظهور الله و سلطانه و كفروا بنعمته الا انهم من الصاغرين فی كتاب الله رب العالمین البهآء المشرق من افق سماء عنایتی علیک و علی من معک و یسمع قولک فی امر الله العزیز الحمید